

CASTELLUM HOGE WOERD

HÉÉÉÉ....KOM VAN DAT DAK AF.....

Romeinse tijd

“Hééé...kom van dat dak af...zodadelijk kukel je er af!”

Letterlijk vanuit de hoogte keek Linus neer op zijn neefje Sigi, die daar beneden op straat stond te roepen. “Stel je niet aan, joh!” zei hij neerbuigend. “Hoe ben je daar bovenop gekomen!” vroeg Sigi. “M’n vader was een paar dagen thuis. Hij heeft een paar lekken in het dak gerepareerd.” antwoordde Linus. “De ladder staat er nog...”

“Maar waarom...” begon Sigi, maar Linus liet hem niet uitpraten. “Het is hier gaaf, joh!” zei hij. “Je kijkt zó over de omwalling het castellum in! Ik kijk of ik mijn vader ergens kan zien...”

“Zal ik ook...” begon Sigi weer, maar opnieuw viel Linus hem in de rede. “De ladder staat achter het huis. Voorzichtig...zodra je op het rieten dak komt, moet je er niet doorheen trappen...dan kan mijn vader meteen wéér aan de slag!”

Even later zat Sigi bij zijn neef boven op de nok van het dak...het leek wel of ze op een paard zaten, zo met één been aan elke kant. Heel spannend was het, zo hoog... maar wel een beetje angstwekkend! Inderdaad kon je zó het kamp binnenkijken...

Zo had Sigi het nog nooit gezien. “Waar zit je vader ergens?” vroeg hij.

“Ik weet het niet.” antwoordde Linus. “Ik heb hem nog niet gezien. Zie je hoe daar achter de hoofdpoot de hoofdstraat begint?”

“De Via Principalis...” zei Sigi plechtig. Als je veel met je Romeinse neef omgaat, pik je een aardig woordje Latijn mee!

“Heel goed.” zei Linus. “De hoofdstraat komt uit bij de principia...dat grotere gebouw daar.”

“Het hoofdkwartier.” vulde Sigi aan. “Daar worden de bevelen gegeven...”

“Daar zie je ook het heiligdom van het leger en de ziekenbarak. Zie je daar die grote, langwerpige barakken?”

“Die waar overal rook uit opkringelt?” vroeg Sigi. “Precies!” zei Linus. “Die barakken zijn onderverdeeld in contubernia. Elk daarvan is de woonruimte van een contubernium...een groep van acht soldaten. Waarschijnlijk is mijn vader daar met zijn contubernium aan het koken. Zo te zien hebben alle groepen hun voedselvoorraden gekregen en zijn ze die nu aan het klaarmaken.” “Hè?” zei Sigi verbaasd. “Moeten ze allemaal voor zichzelf koken? Ik dacht dat er wel een grote keuken met legerkoks zou zijn!”

“Nee,” zei Linus, trots dat hij zoveel wist, “elk onderdeel zorgt voor zichzelf. Ze malen hun eigen graan, bakken hun eigen brood... Iedere soldaat heeft bij zijn uitrusting ook zijn eigen pannetjes...” “Die heb ik op hun rug aan hun bepakking zien bengelen...als ze op mars gingen!” zei Sigi verrast. “Volgens mij gaat er daar juist een groepje op weg!”

Linus keek, met een hand boven zijn ogen als zonnenscherm, naar de soldaten. “Zo te zien is dat een contubernium, onder aanvoering van een optio¹. Je kunt hem duidelijk herkennen aan die rode hanenkam op zijn helm.”

“Gaan ze vechten?” vroeg Sigi opgewonden en een beetje verontrust. “Nee...,” zei Linus, “dan zouden ze wel met meer zijn! Ik denk dat ze op weg zijn naar een van de wachttorens verderop om daar een paar dagen dienst te doen.”

Sigi slaakte een zucht van verlichting.

“Maar oom Flavus is nog nergens te bekennen...” zei hij. Linus knikte.

“Gek eigenlijk als je vader niet thuis woont maar in het kamp.” zei Sigi nadenkend. “Mijn vader en moeder wonen gewoon samen op onze boerderij.” “Maar na zijn dienstdienst worden wij allemaal Romein!” antwoordde Linus trots. “Jullie blijven gewone Friezen!”

1. Onderofficier – nu zou je aan een sergeant kunnen denken

“Hééé...kom van dat dak af...zodadelijk val je te pletter!” Een meisjesstem klonk op van beneden.

“Ja hoor...mijn grote zus Flavia moet er zich ook weer mee bemoeien.” zuchtte Linus.

“We weten heus wel wat we doen!” riep hij naar beneden.

“Je zou beter moeten weten!” riep zijn zus. “Wat jij doet moet je zelf weten, maar breng niet je kleine neefje in gevaar!”

“We houden ons echt goed vast, hoor!” riep Sigi geruststellend naar beneden.

“Hééé...kom van dat dak af...en onmiddellijk! Nu!” Daar zou je het hebben! Aangetrokken door al het geroep was de moeder van Linus en Flavia naar buiten gelopen, haar handen afdrogend aan haar schort.

“Kom van dat dak af...ik waarschuw niet meer!” riep ze streng.

Tegen zoveel vrouwelijk geweld waren de jongens niet opgewassen. Voorzichtig lieten ze zich langs het hellende dak afglijden naar de ladder.

“Kom van dat dak af...kom van dat dak af!” mopperde Linus zachtjes. “Wàt een stom liedje!”